

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi E. P.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn.
I ACa 214/19,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 4 października 2024 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku o zwolnienie od
kosztów sądowych.**

UZASADNIENIE

E. P. (dalej: „skarżący”) pismem z 25 lipca 2024 r. (data nadania listu) wniósł
skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej
zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w
sprawie o sygn. I ACo 264/24 (w nagłówku sygn. I ACa 214/19).

Skarżący domagał się:

1. stwierdzenia przewlekłości postępowania w powyższej sprawie;
2. zalecenie sądowi rozpoznającemu sprawę co do istoty wyznaczenia rozprawy;
3. przyznania skarżącemu od Skarbu Państwa kwoty 20 000 zł tytułem
odpowiedniej kwoty;
4. zwolnienia skarżącego od uiszczenia opłaty stałej od skargi.

W uzasadnieniu skargi skarżący wskazał, że w 2019 r. złożył pozew przeciwko pozwanemu w sprawie o zapłatę z ustawowymi odsetkami i do chwili obecnej nie wyznaczono w sprawie terminu rozprawy. Ponadto skarżący podniósł, że przeciągające się postępowanie sądowe jest dla niego wyjątkowo dokuczliwe, bowiem jest w podeszłym wieku, a od dłuższego czasu leczy się na liczne schorzenia, sprawa ta zaś absorbuje go w znacznym stopniu.

W dniu 18 grudnia 2019 r. w sprawie z powództwa E. P. przeciwko Skarbowi Państwa – Z. K. w S. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 24 maja 2018 r., XV C 553/15, Sąd Apelacyjny w Gdańsku wydał wyrok w sprawie I ACa 214/19, którym:

I. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I. i w punkcie II. w ten sposób, że oddalił powództwo;

II. odstąpił od obciążenia powoda kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wniesienie skargi na przewlekłość postępowania jest dopuszczalne wyłącznie w toku postępowania, którego ta skarga dotyczy. W przeciwnym razie musi być ona uznana za niedopuszczalną z mocy prawa.

W treści skargi skarżący wskazał, że w 2019 r. złożył pozew przeciwko pozwanemu w sprawie o zapłatę z ustawowymi odsetkami i do chwili obecnej nie wyznaczono w sprawie terminu rozprawy. Jednocześnie podał on, że skarga dotyczy sprawy o sygn. I ACo 265/24.

Z przeprowadzonej przez Sąd Najwyższy analizy akt sprawy Sądu Apelacyjnego w Gdańsku (I ACa 214/19) wynika jednak, że skarga *de facto* – wbrew twierdzeniom skarżącego – odnosi się do sprawy o sygn. I ACa 214/19 zakończonej prawomocnym wyrokiem z 18 grudnia 2019 r. W takim stanie rzeczy przedmiotową skargę należy uznać za niedopuszczalną jako wniesioną poza tokiem postępowania (art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość) i tym samym podlegającą odrzuceniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

Konsekwencją odrzucenia skargi na przewlekłość postępowania, wobec jej niedopuszczalności jest zbędność orzekania w przedmiocie wniosku skarżącego o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi. Postępowanie w tym zakresie należało więc umorzyć na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 355 k.p.c.

[D.Z.]

[ał]